

Udbyttet af Ejendomsskylden, gaar det ogsaa ud over den vigtige Indtægtskilde for Staten, som Formueskatten er, saa at ogsaa dette maa anses for at være et Motiv af Betydning til at faa en tidligere Vurdering til Ejendomsskyld frem.

For saa vidt kan jeg altsaa gaa med til Lovforslagets § 1, 1ste Stykke, og ligeledes til dets Bestemmelse i § 2, hvorefter den nærmest forestaaende halvaarlige Omvurdering bortfalder, saafremt der bliver en almindelig Omvurdering pr. 1ste Juli 1914. Ligeledes kan jeg billige, at denne almindelige Omvurdering benyttes som en Fortsættelse af de to Prøvevurderinger i 1911 og 1912, som trods den Betydning, de har haft i forskellige Retninger, dog sikkert lider af den Skavank, at Resultaterne deraf er alt for spredte og alt for tilfældige. Men, som den højtærede Finansminister udtrykkelig betonedede ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, foregribes der ved, at man slutter sig til dette, ikke det mindste med Hensyn til Spørgsmaalet, om vi i større eller mindre Omfang skal gaa over til at ligne Skatten paa den rene Jordværdi. Dette Spørgsmaal er imidlertid paa Dagsordenen. Hvorledes man end stiller sig til Realiteten deri, kan man ikke nægte, at det er paa Dagsordenen ikke alene her i Landet, men i hele den civiliserede Verden. Det lader sig heller ikke nægte, at man forskellige Steder har begyndt at anvende denne Skatteligning i Praksis. Spørgsmaalet kan altsaa ikke holdes udenfor de Overvejelser, der maa finde Sted, naar vi staaar overfor en almindelig Revision af Ejendomsskyldloven, og en saadan maa vi vel senest staa overfor, naar vi kommer til det store Skatterevissionsaar 1916. Vi kan saa meget mindre holde disse Overvejelser ude, som der sidder ikke mindre end to store Kommissioner, der overvejer denne Sag. Den ene er Kommissionen angaaende de kommunale Skatter, fra hvilken man for øvrigt i nær Fremtid venter Betænkning angaaende de kommunale Ejendomsskatter — den har jo allerede afgivet Betænkning over Personskatterne. Den anden er Landbøkommissionen; i hvis Kommissorium der, saa vidt jeg erindrer, ikke udtrykkelig staaar noget om dette Spørgsmaal, men, som jeg ved, ogsaa har taget det op til Overvejelse og ganske sikkert vil udtale sig derom, hvilket ogsaa forekommer mig at være naturligt, idet den omfattende Opgave, der er givet denne Kommission, selvfølgelig ikke kan løses uden at komme ind paa Landbrugets Beskatningsforhold.

Det er altsaa under Overvejelse — og det maa ogsaa gaa ind i vore Overvejelser —, om og eventuelt i hvilket Omfang vi skal lægge Skat paa den rene Jordværdi. Men naar dette er Tilfældet, turde det være klart, at vi ikke kan nøjes med de meget ufuldkomne og tilfældige Resultater, som de allerede foretagne Prøvevurderinger har givet. Jeg skal i øvrigt her ikke komme ind paa en nærmere Omtale deraf. Beretning om Prøvevurderingen i 1911 blev i sin Tid forelagt for dette høje Ting; der nedsattes et Udvalg til at drøfte den; og dette Udvalg fremkom med en Udtalelse derom og med en Henstilling til mig, der da var Finansminister, om at lade foretage en supplerende Vurdering — en Henstilling, der blev fulgt. Denne supplerende Vurdering har dette høje Ting ikke haft Lejlighed til at udtale sig om, men jeg tager neppe fejl, naar jeg antager, at alle, eller i hvert Fald den langt overvejende Del af Medlemmerne her, er af den Mening, at omend den supplerende Vurdering har haft sin Betydning, saa vist som den oprindelige Prøvevurdering har haft sin, i Retning af at belyse forskellige Spørgsmaal, er heller ikke det Resultat, som dermed er naaet, i nogen Maade et saadant, at man derpaa vilde kunne bygge en Lovgivning om det meget store og gennemgribende Spørgsmaal, her er Tale om. Enten Resultatet af disse Overvejelser vil gaa i positiv eller negativ Retning, vil det være af den allerstørste Betydning at have en almindelig Prøvevurdering, det vil sige at gøre et Forsøg paa at vurdere den nøgne Jordværdi over hele Landet og ikke i enkelte, særlig udplukkede Dele, hvorved Resultatet altid maa blive overmaade tilfældigt. Selv om man iværksætter den her omhandlede Foranstaltning, vil jeg ingeniunde sige, at de to allerede afholdte Prøvevurderinger derfor er spildte. Det er saa langt fra Tilfældet, at jeg tværtimod mener, at en Del af de store Vanskeligheder, som ogsaa vil komme til at foreligge ved en almindelig, hele Landet omfattende Prøvevurdering, er belyste ved de allerede foretagne Prøvevurderinger; en Del i hvert Fald af de Faldgruber, der kan være paa denne Vej, er derigennem paaviste. Der er saaledes slet ingen Tvivl om, at man nu vil kunne gaa langt bedre rustet til Arbejdet, end om de to Prøvevurderinger ikke havde været.

Lovforslaget angiver Grundregelen for den Prøvevurdering, der skal foretages. Der staaar i § 1: „Ved denne Vurdering skal Vurderingsraadene særskilt fastsætte, hvad en forstandig Køber antageligt kan